"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଅମୃତବେଳାରେ ନିଜର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସଂକଳ୍ପକୁ ବନ୍ଦ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଅ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଠା-ମିଠା ରୁହରିହାନ କର ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଅର୍ଥ ରହିଛି, ଅର୍ଥ ସହିତ ଶବ୍ଦ କିଏ କହିପାରିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଅର୍ଥ ସହିତ କହିପାରିବେ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସଂଗମରେ ଯାହା ସବୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଅର୍ଥ ସହିତ ଅଟେ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ସବୁ କହୁଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ଅର୍ଥ ବିହୀନ ହୋଇ ଥିବା କାରଣରୁ ଅନର୍ଥ ଅଟେ । ସେଥିରୁ କୌଣସି ଫଳ ମିଳୁନାହିଁ ବା ଲାଭ ହେଉନାହିଁ ।

ଗୀତ**:-** ନୟନ ହୀନ କୋ ରାହ ଦିଖାଓ ପ୍ରଭୁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏ ସବୁର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେତେ ନୀତି-ନିୟମ ରହିଛି - ବ୍ରାହ୍ମଣ ଖୁଆଇବା, ଏପରି କରିବା, ତୀର୍ଥ ଆଦିକୁ ଯାଇ ବହୁତ କିଛି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କିଛି ବି କଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ମୁଖରେ ଶିବ-ଶିବ ମଧ୍ୟ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି କାଇଦା ନାହିଁ ଏବଂ ତା'ଦ୍□ାରା କୌଣସି ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - କେବଳ ଅନ୍ତରର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେଣୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଅ, ତେବେ ବାବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏହା ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏ ସବୁ ହେଲା ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ଉପାୟ । ନିଜ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିଚାଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମକୁ ଏହି ଉପାୟ ବତାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଧିରେ-ଧିରେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ମାୟାର ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ କି ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅର୍ଥ ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ରହିଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥା'ନ୍ତି ତାହା ସବୁ ହେଲା ଅନର୍ଥ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ କଥା କହିବେ ତାହା ଅର୍ଥ ସହିତ ଅଟେ । ଯାହାଦ୍□ାରା ଯଥାର୍ଥ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରିବା, ଏଭଳି କରିବା ସେଭଳି କରିବା - ଏ ସବୁ ହେଲା ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାର ରାସ୍ତା । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଘରକୁ ଏହାଦ୍□ାରା କେହି ଜଣେ ବି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯିଏକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି, ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ କିପରି ମୁକୁଳି ପାରିବେ । ଯେବେକି ସବୁ ଦେହଧାରୀମାନେ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ କିପରି କହିପାରିବା ଯେ ସଦାସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି । ହଁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେହି ନାମ-ରୂପ ରହିଲା ନାହିଁ, ବାକି ଆତ୍ମା ତ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ରହିଛି । ଏ ସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ । ତେଣୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନରେ ଏହି ପାଠପଢା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାର ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଦିଅ । ବ୍ୟବସାୟୀ ମାନଙ୍କର ବହୁତ ବନ୍ଧନ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଚାକିରୀ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନ ଥାଏ । ସେମାନେ ତ ନିଜର କାମ ଶେଷ କଲେ ଛୁଟି । ବ୍ୟାପାରୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେବେଳେ ବି ଗ୍ରାହକ ଆସିଗଲେ ତାଙ୍କୁ ଜିନିଷ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସମୟ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଅମୃତବେଳାର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ସେ ସମୟରେ ବାହ୍ୟ ବିଚାର ଧାରାକୁ ତାଲା ପକାଇ ଦେବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବିଚାର ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଥାଉ । ବାବାଙ୍କ ମହିମାରେ ଲେଖିଦେବା ଉଚିତ୍ - ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ମିଳୁଛି - ମନ୍ମନାଭବ । ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହି ମତ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତମଃପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହି ମତ ମିଳିଛି । ବାବା ଗୋଟିଏ କଥା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି - ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର, ତେବେ ଏହାକୁ ଅର୍ଥ ସହିତ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ମୃତି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେବଳ ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ଅଟେ, ପରେ ପୁଣି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଅନେକଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିପଡିଲେ । ପ୍ରଥମେ ଅଦ୍ୱୈତ ଭକ୍ତି ଥିଲା, କେବଳ

ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯାହାର ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ, ସିଏ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ଏହି ଭକ୍ତିର ମାର୍ଗ ଏବେ ପୂରା ହୋଇଛି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲ । ସେ ସମୟରେ ତୁମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତ ଥିଲ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲ ପୁଣି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତ ହେବା ଦ୍□ାରା ଦ୍□ୈତ ମତକୁ ଆସିଗଲ, ତେଣୁ କିଛି ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଲା । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛି । ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ କେବଳ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣ, ଏଠାରେ କେହି ଦେହଧାରୀ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଯୋଗ୍ୟ କିଏ କରିଥିଲେ? ଯାହାଙ୍କର ତୁମେ ପୂଜା କରୁଛ । କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କିଏ? ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ କ'ଣ ଥିଲା? ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ସେ ଜଗତଅମ୍ବା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ମାତା ଅଟ, ବନ୍ଦେମାତରମ୍ । ସାରା ଜଗତ ଉପରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନିଜର ଆସ୍ଥାନ ଜମାଉଛ । ଭାରତମାତା କେବଳ ଜଣଙ୍କର ନାମ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ଶିବଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଉଛ । କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତି ନେବାରେ ମାୟା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଛି । ଯୁଦ୍ଧରେ ଯଦି କେହି ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି ତେବେ ବାହାଦୂର ହୋଇ ଲଢିବା ଦରକାର । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେହି ଆକ୍ରମଣ କରିଲେ ତୁମେ ତାଙ୍କ ଜାଲରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଅ, ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ । ବାକି କୌଣସି କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହେଉନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ଲଢେଇ କରିଥାନ୍ତି, ଏକ ଗଜ-ଦୁଇ ଗଜ ଜମି ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗଳା କାଟି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହିପରି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ରାମ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବୁ, ଯେଉଁଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ତାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ରାଜତ୍□ର ଅଧିକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛି ପିଲାମାନେ, ଥକିଯାଅ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ । ସେ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ, ଆମେମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ, ଏବେ ଅଭିନୟ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ବିକର୍ମ ଚଢିଥାଏ ନା । ଶରୀର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କଲେ ନିଜର ଶରୀରକୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏପରି କରିବା ଦ୍□ାରା କୌଣସି ପାପ କଟି ନ ଥାଏ । ପାପ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ, ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏଠାରେ ଅନେକ ମତ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ମତ ମିଳୁଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନ ଥିଲ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାର ଅନୁଭୂତି କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ଏ ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଜ୍ଞାନର କଥା ତ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଆସି ବିରାଜମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ ହେଉଛି ନୂଆ କଥା, ଯାହାକି ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ପକ୍କା ମନେ ରଖ, ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ସ୍ମରଣ କରିବ ସେତେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବାରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ଏହି ଭାରତ ଭୂଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଏହିପରି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୂଖଣ୍ଡ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଠାକୁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଆଲ୍ଲାଙ୍କର ବଗିଚା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ପୁନର୍ବାର ଭାରତକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ପୁଣି ଏପରି ଲଢେଇ ଆଉ କେବେ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ନୂଆ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା, ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ନୁହେଁ । ଯଦି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ତେବେ ଅଗଣିତ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁନାହିଁ ଯେ ଏତେ ବର୍ଷ କିପରି ହୋଇପାରିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଏତେ ଜନସଂଖ୍ୟା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ - ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ସାରା ବିଶ୍□ ଉପରେ ରାଜତ୍□ କରୁଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୂଖଣ୍ଡ ନ ଥିଲା, ସେ ସବୁ ଧର୍ମ ପରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏ ସବୁ କଥା ରହିଛି, ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏ କଥା ବିଲ୍କୁଲ୍ ନାହିଁ । ତେବେ ଅଳ୍ପ ଈଶାରା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସତ୍ୟ କଥା, ଆମ ପୂର୍ବରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଏକ ମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ତାହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । କେହି ନିଜକୁ ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ, ପୁଣି ସେହି ଧର୍ମ କେଉଁ ଆଡେ ଗଲା? ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା? କାହାର ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାରେ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ - ବାବା ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏଠାକୁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିବେ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ

ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି, ସେହିପରି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସିଥାଏ । ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ଆସି ପୁଣି ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଉଛ । ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ ପୁଣି ହରାଉଛ । ଏହା ବେହଦର ନାଟକ ଏବଂ ଏହି ନାଟକରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା । ଆତ୍ମା ଅଭିନେତା ହୋଇ ଯଦି ରଚୟିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବ, ତେବେ ସେ କେଉଁ କାମର । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା କିପରି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପାର୍ଟ କରୁଛି । ଏବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ - ବାବା କିପରି ଗୁପ୍ତରେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବସିଛନ୍ତି । ଗୋଦରୀ ମେଁ କରତାର ଦେଖା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶିବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ଏବେ ଦେଖିଲି କହିବା ନା ଜାଣିଲି କହିବା - କଥା ତ ଗୋଟିଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରିବ, କିନ୍ତୁ ତାହା ଦ୍□ାରା କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ନବଧା ଭକ୍ତିରେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥାନ୍ତି, ଆଗରୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଥିଲ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଆସୁଥିଲା, ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ଏହି ଖେଳ ସବୁ ତୁମେମାନେ ଦେଖିବ । ଏବେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପାଠପଢି ଦକ୍ଷ ହୋଇଯାଅ । ଯଦି ନ ପଢିବ, ଯେତେବେଳେ ଫଳାଫଳ ବାହାରିବ ତେବେ ମୁହଁ ତଳକୁ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଆମେ କେତେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛୁ । ଯେତେ-ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ, ଯୋଗ ବଳ ଦ୍□ାରା ପାପ କଟିଯିବ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଉପରକୁ ଚଢିବ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି! କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ମାତା-ପିତା..... କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ତେଣୁ ଶିବଙ୍କ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ - ଇଏ ହେଲେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ସେହି ବାବା ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା । ଏଥିରେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ନୁହଁନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଗଦି ଚାଲି ଆସୁଛି । ଏହା ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଗଦି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଇଏ ଗଲେ ଅନ୍ୟ କେହି ଗଦି ଉପରେ ବସିଯିବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଖୁବ୍ ଧନ ଏକତ୍ର କରିବି, ପୁଅ ନାତି ଆଦି ଖାଇବେ, ପରେ କାମରେ ଆସିବ, ବ୍ୟାଙ୍କ ଲକରରେ ଜମା କରିବି, ପିଲାଛୁଆମାନେ ଖାଇବେ । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ ଛାଡିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ସବୁର ଅଧିକ ଚିନ୍ତନ ନ କରି ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତର ରୋଜଗାରରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ କରିବୁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ବିନା ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ନ ଥାଏ ତେବେ ପୁଣି ଏହିପରି ଖିଆଲ ଆସିଥାଏ । ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ଈଶ୍□ରୀୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବେ । ଯାହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି, ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇପାରିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ କରିବି, ଏ କଥା କହି ପୁରୁଷାର୍ଥ ହୀନ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ସାରା ଦିନରେ ଯାହା କିଛି ପାପ ହେଉଛି ବା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛେ ସେଗୁଡିକୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡିବ । ସ୍□ଚ୍ଛ ହୃଦୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସମସ୍ତ ହିସାବ କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ମୁକୁଟ ଏବଂ ସିଂହାସନକୁ ସର୍ବଦା କାୟମ ରଖୁଥିବା ନିରନ୍ତର ସ୍□ତଃ ଯୋଗୀ ଭବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଏବଂ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ମୁକୁଟ ଏବଂ ସିଂହାସନ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମୁକୁଟ ଏବଂ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥାଏ । ଯଦି ଏହି ବିଶ୍□ କଲ୍ୟାଣର ଦାୟିତ୍□ର ମୁକୁଟ ଏବଂ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ସର୍ବଦା କାୟମ ରହିଥିବ, ତେବେ ନିରନ୍ତର ସ୍□ତଃ ଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡି ନ ଥାଏ କାହିଁକି ନା ଗୋଟିଏ ହେଲା ସମ୍ବନ୍ଧ ଅତି ନିକଟତମ ଅଟେ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ପ୍ରାପ୍ତି ଅସରନ୍ତି ଅଟେ । ତେଣୁ ଯେଉଁଠି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ସେଠାରେ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ସ୍□ତଃ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ପ୍ଲେନ୍ ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ପ୍ଲାନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସେବାର ଯୋଜନାଗୁଡିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବ ତେବେ ସେଥିରେ ସଫଳତା ଅନ୍ତଃର୍ନିହିତ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ଆତ୍ମିକ ରାଜକୀୟତା ସହିତ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍□କୁ ଧାରଣ କର ।

ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଉତ୍ପତ୍ତି ଅପବିତ୍ରତାରୁ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁଠି ଅପବିତ୍ରତା ନାହିଁ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ପାବନ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମାଷ୍ଟର ପତିତ-ପାବନ ଅଟ, ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବେ । ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ତ ସ୍□ତଃ ହିଁ ରହିବ । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ବଡରୁ ବଡ ମହାନତା ହେଲା ପବିତ୍ର ହେବା । ଆଜି ମଧ୍ୟ ଏହି ମହାନତା ଆଗରେ ସମସ୍ତେ ନତମସ୍ତକ ହେଉଛନ୍ତି ।